

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2017

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιβ΄ 19-21) 19 Νοεμβρίου 2017

Ό Χριστός μὲ μιὰ σύντομη παραβολή, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μᾶς παρουσιάζει σήμερα τὴ ζωὴ ἐνὸς πλουσίου, τὸν ὅποιο ὁ Ἰδιος χαρακτηρίζει ἄφρονα. Καὶ ἡταν πράγματι ἄφρων ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐπειδὴ πέρασε ὅλη του τὴ ζωὴ προσκολλημένος στὰ πλούτη του, ἐνῷ τελικὰ πέθανε, πρὶν προλάβει νὰ τὰ ἀπολαύσει.

Ἄξιζει λοιπὸν νὰ δοῦμε γιατί ἡ ἐπιδίωξη ἀποκτήσεως ἐπίγειων ἀγαθῶν καὶ μάλιστα πολλῶν εἶναι ἀφροσύνη.

Πρῶτον, διότι γεμίζει τὸν ἄνθρωπο μὲ ἄγχος καὶ ἀγωνία. Αὔτοὶ ποὺ ἐνδιαφέρονται μόνο γιὰ τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ καὶ τὶς ἀπολαύσεις, νομίζουν ὅτι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ χαροῦν τὴ ζωὴ τους. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ἐντελῶς διαφορετική.

Ἄς δοῦμε τὸν πλούσιο τῆς Παραβολῆς. Τὴν ἔξαιρετικὴ εὐφορία καὶ τὴν πλούσια σοδειά του ἀκολούθησαν βασανιστικὲς σκέψεις καὶ ἀγωνιώδεις μέριμνες, «Τί ποιήσω;» ἔλεγε. Καὶ στὴ συνέχεια ἡ πλεονεξία του τὸν ὀδήγησε σὲ μιὰ ἀπόφαση ποὺ τὸν περιέπλεξε σὲ μεγαλύτερες περιπέτειες. Αποφάσισε νὰ γκρεμίσει τὶς ἀποθῆκες του καὶ νὰ κτίσει μεγαλύτερες, γιὰ νὰ ἔξασφαλίσει τὰ ὑπάρχοντά του. Στ’ ἀλήθεια, πόσες φασαρίες, ἔξοδα, πονοκεφάλους, προβλήματα καὶ ἐντάσεις προκάλεσε αὐτὴ ἡ ἀπόφασή του; Κάτι παρόμοιο συμβαίνει μὲ κάθε ἄνθρωπο ποὺ μπαίνει στὴ λογικὴ τῆς καταναλωτικῆς ζωῆς. Ἀρχίζει ἔνα ἀσταμάτητο κυνήγι χρημάτων μὲ ὅλα τὰ μέσα, χωρὶς νὰ ἡσυχάζει. Ἄν μάλιστα σὲ αὐτὰ προσθέσουμε τὴν ἀγωνία τῆς κλοπῆς τους, ποὺ τὸν διακατέχει, ἢ ἀκόμη τὴν ἀπώλειά τους ἀπὸ οἰκονομικὴ κρίση, τότε εὐκολότερα καταλαβαίνουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ζεῖ μονίμως στὴν ἀβεβαιότητα καὶ στὴν ἀγωνία. Κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνθῆκες πῶς εἶναι δυνατὸν κανεὶς νὰ ἀπολαύσει τὰ ἀγαθά του;

Δεύτερον, διότι ἡ ψυχὴ ὡς πινεῦμα δὲν χορταίνει μὲ ὑλικὰ ἀγαθά. Οἱ πόθοι της εἶναι βαθύτεροι καὶ ἄπειροι καὶ μόνο ὁ ἄπειρος καὶ τέλειος Θεὸς μπορεῖ νὰ τὴν ἰκανοποιήσει. Γι’ αὐτὸ καὶ αὐτὴ ἐνστικτωδῶς διψάει τὴν ἔνωσή της μὲ τὸν Θεό. Τίποτα ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἰκανοποιήσει ούσιαστικὰ παρὰ μόνο τὸ «ὄντως ἐφετόν» πρόσωπο τοῦ Κυρίου.

Τρίτον, διότι ὁ ἄνθρωπος λησμονεῖ τὸν θάνατο. Τὸ πιὸ διακριτὸ χαρακτηριστικὸ τῆς ἄφρο-

σύνης τῶν ὑλιστῶν εἶναι ἡ πεποίθηση ὅτι τὰ πλούτη τους θὰ τὰ ἔχουν διαρκῶς μαζί τους. Τὸν θάνατο οὕτε ποὺ τὸν σκέπτονται. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔπαθε κι ὁ δυστυχὴς πλούσιος τῆς Παραβολῆς, ὁ ὄποιος ἐνῷ ὄνειρευόταν ἀνέσεις καὶ ἀπολαύσεις, τὸν ἐπισκέφθηκε ὁ θάνατος. Τότε ἀκούσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Δικαιοκρίτου Κυρίου « Ἀνόητε ἄνθρωπε, ὅλα αὐτὰ ποὺ ἐτοίμασες, ποῦ θὰ πᾶνε;».

Ἄδελφοί μου,

πολλοὶ ἄνθρωποι πέφτουν καθημερινὰ στὴν ἕδια παγίδα, ἐπειδὴ πιστεύουν ὅτι τὰ χρήματα καὶ τὰ κτήματα μποροῦν οἱ ἕδιοι νὰ τὰ διαχειρίζονται, ὡς δικά τους, χωρὶς ποτὲ νὰ τὰ ἀποχωριστοῦν. Δὲν σκεπτόμαστε ὅτι, ὅπως ὅταν γεννηθήκαμε δὲν εἴχαμε τίποτα, ἔτσι κι ὅταν φεύγουμε δὲν μποροῦμε νὰ πάρουμε μαζί μας τίποτα. Δὲν εἶναι ἀφροσύνη λοιπὸν νὰ ἀγωνιοῦμε καὶ νὰ κοπιάζουμε γιὰ πράγματα ποὺ εἶναι ἐπίγεια καὶ φθαρτά;

Ζοῦμε σὲ μιὰ κοινωνία ποὺ προβάλλει τὸ χρῆμα καὶ τὴν ὕλη ὡς προϋποθέσεις γιὰ τὴν εὔτυχία τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ὑπάρχει ὅμως μεγαλύτερη ἀφροσύνη ἀπὸ τὸ νὰ στηρίζεται κανεὶς στὴν ὕλη.

Κερδισμένοι ζοῦν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ὅσοι τὰ διαχειρίζονται πρὸς ὄφελος καὶ τῶν ἄλλων, ἔξασφαλίζοντας ἔτσι θησαυροὺς ποὺ ἀποτελοῦν γιὰ τοὺς ἕδιους τὴν καλύτερη ἐπένδυση καὶ γιὰ τὸ αἰώνιο μέλλον. Άμήν.

[dkpdf-button]